

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: [REDACTED], bytem [REDACTED], zastoupen Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou, se sídlem Veleslavínova 133/7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2019, č.j. 83/2018-190-TAXI/5,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze 4. 3. 2019, č.j. 83/2018-190-TAXI/5 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend ze dne 3. 2. 2016, č.j. MHMP 183568/2016, sp.zn. S-MHMP 597137/2015 ODA-TAX (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) ve výroku A), a ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 50.000 Kč za přestupky podle ustanovení § 35 odst. 2 písm. r), s) a t) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silniční dopravě“).
- [2] Žalobce v podané žalobě uváděl, že při kontrolní jízdě dne 8. 4. 2015 postupoval v souladu s právními předpisy upravujícími výkon taxislužby. Po dobu jízdy měl řádně zapnutý taxametr a následně po ukončení jízdy vytisknul záznam o přepravě č. 19, znějící na částku 375 Kč, kterou po cestujících také požadoval (bylo mu uhrazeno 380 Kč); cestujícím pak na jejich žádost doklad řádně vydal. Záznam o přepravě č. 19 je dle žalobce v souladu

s právními předpisy doplněn o místo odjezdu (začátek jízdy) a o místo dojezdu (konec jízdy), včetně podpisu řidiče.

- [3] Žalobce předně namítal, že rozhodnutí správních orgánů jsou zmatečná, neodůvodněná a nejsou podpořena obsahem spisového materiálu. Dle žalobce právní kvalifikace neodpovídá prokázanému skutkovému ději; pod jedním údajným jednáním nedostatečného doplnění dokladu o výchozí místo přepravy jsou spatřována pochybení dle dvou zákonných ustanovení. Uvedl, že předmětný záznam o přepravě není možné považovat za nevyplněný (výchozí místo – „[redacted] nám.“, cílové místo – „Hradčany“), neboť pojem Hradčany je každému známý. Stejně tak označení „[redacted] nám.“ nelze považovat za odporující zákon, neboť se nachází těsně vedle křižovatky nám. [redacted] a ulice [redacted], přičemž se jedná o běžný turistický cíl. Dále zdůraznil, že se ve správním řízení vyjadřoval k časové tísni při vyplňování dokladu pro cestující o zákonné požadavky, a to s ohledem na nesprávné stání jeho vozu při vysedání cestujících.
- [4] Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí nezabýval údajným nesprávným označením výchozího místa a místa dojezdu přepravy. Správní orgán I. stupně sice shledal formální vadu v záměně originálu a kopie záznamu o přepravě, avšak nespatořoval v tom naplnění materiálního znaku přestupku. Dle žalobce pak není možné, aby žalovaný konstatoval, že vytýkané pochybení dle ustanovení § 21 odst. 3 písm. i) a h) zákona o silniční dopravě je prokázáno a v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dostatečně podloženo dle ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle žalobce pak správní orgán I. stupně pochybil, když ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl porušení ustanovení § 21 odst. 3 písm. i) a h) předmětného zákona, které však, jak sám správní orgán uvedl, nesankcionoval. Proto pak nemůže obstát ani výrok žalovaného. Správní řízení tak bylo dle žalobce stiženo vadou, která znamenala porušení jeho práva na spravedlivý proces. Rozhodnutí žalovaného se totiž jeví být vydané v rozporu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, když by pak nebylo žalobci umožněno se proti jeho rozhodnutí odvolat, neboť argumenty žalovaného nemají oporu v dokazování.
- [5] Žalobce dále namítal, že napadená rozhodnutí vycházejí z nesprávně zjištěného stavu věci ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu, neboť se žalovaný nesprávně vypořádal se všemi jeho námitkami. Uvedl, že ve správním řízení nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že taxametr v jeho vozidle dne 8. 4. 2015 nesprávně fungoval, či že by žalobce do jeho fungování nějak zasahoval. S ohledem na množství jízd, které vykonali zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, na dobu od výsledku od jízdy, je zřejmé, že si tito nemuseli pamatovat vše. Dle žalobce pak neobstojí odkaz svědků na oznámení o poskytnuté přepravě (srov. ustanovení § 55 správního řádu). Dle žalobce tak správní orgány pochybily, když neprokázaly zásah či nesprávné fungování taxametru nějakým objektivním podkladem pro rozhodnutí, např. znaleckým zkoumáním, a vycházely pouze z domněnek. Dále uvedl, že v rámci správního řízení nebylo nijak prokázáno, že by se ve vozidle žalobce nacházelo „turbo“, o kterém se správní orgány zmiňují, nebyla provedena ani prohlídka vozidla žalobce. Rovněž pak dle žalobce nelze považovat za prokázané tvrzení ohledně ujeté vzdálenosti jakési přeměření trasy dle popisu cestujících internetem.
- [6] Žalobce závěrem namítal, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty. Uvedl, že uložená sankce je nepřiměřeně přísná. Uvedl, že mu dosud nebyla uložena žádná sankce za pochybení v taxislužbě, ani nebylo konstatováno správními orgány pochybení na jeho straně, a to taxislužbu provozuje nejméně od roku

1992. Dále uvedl, že je ve starobním důchodu, je mu 71 let a taxislužbu vykonává jako přivýdělek, aby se byl schopen nějak uživit. Správní orgány tak měly při ukládání sankce zohlednit jeho osobní, rodinné a majetkové poměry. Při rozhodování o výši sankce pak žalovaný dle žalobce nezohlednil délku správního řízení a zejména neodůvodněnou délku odvolacího řízení.

- [7] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové. Pro případ, že by soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, pak žalobce navrhoval, aby soud od uložené pokuty ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. upustil, popř. ji přiměřeně snížil.
- [8] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že sled pořízených dokladů z tiskárny taxamtru a jejich označení je zřejmý z ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, v rozhodném znění (dále jen „vyhláška č. 478/2000 Sb.“). Při kontrole měl být předložen záznam o přepravě č. 19, který byl vytištěn tiskárnou jako první, a cestujícím měl být na jejich žádost předán až následně vytištěný doklad kopie stvrzenky č. 19. Pouze doklady obsahující všechny povinné údaje, které jsou v souladu se skutečností, umožňují naplnit svou funkci. Uvedl, že doklad o zaplacení jízdného musí být hodnocen s ohledem na svou funkci nikoli podle svého označení, tzn. přestože je na dokladu uvedeno „záznam o přepravě č. 19“, tak není tento doklad záznamem o přepravě, ale dokladem o zaplacení jízdného, který byl vydán cestujícím a umožňoval jim kontrolu správnosti údajů a reklamaci dané přepravy. Žalobce se tak mýlí, že záznam o přepravě obsahoval výchozí a cílové místo přepravy, neboť tyto údaje byly obsaženy pouze na dokladu o zaplacení, který byl předán cestujícím.
- [9] Dále uvedl, že na dokladu o zaplacení jízdného (záznamu o přepravě č. 19) nebyla shledána vada v tom, že by nebylo vůbec uvedeno výchozí nebo cílové místo, jako tomu bylo v případě záznamu o přepravě předloženého kontrolnímu pracovníkovi, ale v tom, že přeprava byla zahájena v jiném místě, než které dopravce na doklad o zaplacení jízdného uvedl. Tato skutečnost má však významný vliv na přepravní vzdálenost, neboť v případě zahájení přepravy na Staroměstském náměstí by byla přepravní vzdálenost cca o 10 % delší z důvodu místní úpravy provozu na pozemní komunikaci. Žalovaný uvedl, že nemá o místě zahájení přepravy pochyb, neboť to vyplývá z oznámení o poskytnuté přepravě, která byla následně potvrzena výsledkem svědků. Nadto sám žalobce v námitkách proti kontrolnímu protokolu uvedl, že byl osloven v ulici [REDAKCE]. Žalobce totiž ve správním řízení rozporoval pouze trasu provedené přepravy s ohledem na přepravní vzdálenost a skutečnost, že se mělo jednat o tři česky mluvící cestující, kteří měli požadavek vyhlídkové jízdy a procházky v parku kolem [REDAKCE] rozhledny. Žalovaný uvedl, že přestože existuje rozpor mezi tvrzením žalobce a skutečnostmi uvedenými cestující, tak nemá pochyb o tom, že přeprava proběhla v anglickém jazyce a po trase uvedené cestujícími.
- [10] Žalovaný dále uvedl, že záznam o přepravě (kopie stvrzenky č. 19) neobsahuje výchozí a cílové místo přepravy a podpis řidiče. Absenci těchto údajů pak nelze akceptovat ani s ohledem na zákaz zastavení na [REDAKCE], neboť řidič taxislužby nesmí jednak na zákazu zastavení zastavit, a i když tak učiní, tak jej toto protiprávní jednání nezprošťuje objektivní odpovědnosti dopravce za splnění povinnosti pořídit řádný záznam o přepravě. S ohledem na dlouhou dobu, po kterou žalobce taxislužbu provozuje, mu dle žalovaného musí být známa časová náročnost provedení všech úkonů souvisejících s ukončením přepravy.

- [11] K námitce, že nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že taxametr fungoval nesprávně, žalovaný uvedl, že výtisk z taxametru není nezpochybnitelným důkazem skutečností na něm vytištěných. Úřední ověření taxametru potvrzuje, že v době tohoto ověření má taxametr požadované metrologické vlastnosti, avšak nikterak nezaručuje, že později bude taxametr skutečně měřit vzdálenost tak, jako v době jeho úřední ověření. V daném případě pak došlo k ověření taxametru až po předmětné přepravě. V tomto směru uvedl, že sdělení cestujících byla konzistentní jak v čase, tak i v porovnání mezi sebou, a proto nebyly žádné důvody pochybovat o kontrolních zjištěních. V posuzovaném případě vyplývá nesprávná funkce taxametru z okolností přepravy; důvody nesprávné funkce taxametru není pro prokázání porušení zákona o silniční dopravě nutné zkoumat. Dále uvedl, že žalobce tuto 10,9 km dlouhou přepravu zvládl poskytnout za pouhých 12 minut, přičemž dle záznamu o přepravě při této přepravě dosáhl průměrné rychlosti 88 km/h. Pohybovat se touto rychlostí je tak dle žalovaného nejen v rozporu s logikou vyhlídkové jízdy, ale rovněž v rozporu s dopravními předpisy. Nadto je to fakticky nemožné v centru Prahy.
- [12] K dalším žalobním námitkám žalovaný uvedl, že žalobce nijak nespecifikoval, která z jeho námitek měla zůstat nevypořádána. Za vadu řízení nelze dle žalovaného označit, že se klíčová skutková zjištění odvíjejí od sdělení cestujících. V daném případě není sporu o začátku jízdy, konci jízdy a z toho vyplývající doby přepravy, když tyto údaje na dokladu o zaplacení jízdného korespondují s údaji uvedenými na oznámení o poskytnuté přepravě a současně s vytištěnými údaji tiskárnou taxametru. Dále uvedl, že žalobce byl přítomen výsledku svědků a mohl pokládat otázky na danou přepravu, ale neučinil tak z důvodu, že cestující nepoznává.
- [13] K námitkám ohledně výše uložené pokuty žalovaný uvedl, že není pravda, že by nikdy nebyl trestán za pochybení v taxislužbě; v roce 2000 byl potrestán pokutou ve výši 20.000 Kč za porušení zákona o silniční dopravě. Zároveň žalovaný nesouhlasil s tím, že by výše pokuty nebyla dostatečně odůvodněná či individualizovaná. Dále uvedl, že zákon o silniční dopravě stanoví kritéria pro určení pokuty taxativně a správní orgány obecně nemají zohledňovat osobní a majetkové poměry osob odpovědných za přestupky, s výjimkou uplatnění korektivu v podobě zákazu uložení likvidační pokuty. Dle soudní judikatury je pak na účastníkovi řízení, aby poskytl správnímu orgánu základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech, což však žalobce v průběhu řízení neučinil. Tvrzení o likvidační pokutě uplatnil až v odvolání, likvidační výši pokuty však kromě tvrzení uvedených obdobně i v žalobě nijak nedokládal.
- [14] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [15] Dne 8. 4. 2015 v 10:25 hod. byla provedena kontrola taxislužby u dopravce (žalobce) v místě [REDAKCE]. Řidičem kontrolovaného vozidla byl sám žalobce. Kontrolní orgán provedl kontrolu plnění povinností dopravce s ohledem na uskutečněnou přepravu dne 8. 4. 2015 v čase 10:11 – 10:23 z místa Nám. [REDAKCE] x roh ul. [REDAKCE], do místa [REDAKCE]. Přeprava byla uskutečněna třemi zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy a probíhala v anglickém jazyce. Přeprava probíhala na trase ul. [REDAKCE], nám. [REDAKCE], před [REDAKCE], ul. [REDAKCE], na [REDAKCE]. Po ukončení přepravy řidič požadoval částku 375 Kč; cestující zaplatili včetně spropitného 380 Kč. Řidič následně na základě požadavku

cestujících vytiskl doklad o zaplacení jízdného (záznam o přepravě č. 19), který vyplnil o výchozí místo „[redacted] nám.“ a cílové místo „Hradčany“ a svůj podpis. Poskytnutá přeprava je zaznamenána v oznámeních o poskytnuté přepravě, které vyplnil každý cestující a která jsou založena ve spise.

[16] O průběhu kontroly byl dále vypracován kontrolní protokol ze dne 21. 4. 2015, č. T/20150408/01/Šm, který byl následně opraven dodatky ze dne 20. 8. 2015 a ze dne 27. 8. 2015. Z protokolu dále vyplynulo, že na žádost kontrolního orgánu žalobce předložil na místě kontroly průběžnou denní inventuru vytištěnou z tiskárny taxametrů typ MPT-4 vč. 1097/07 s instalovaným paměťovým modulem vč. 20145/15. Z té vyplynulo, že v uvedený den uskutečnil jednu zpoplatněnou přepravu v celkové délce 10,9 km, za kterou bylo účtováno 375 Kč. Žalobce dále předložil kontrolnímu orgánu jako záznam o přepravě kopii stvrzenky č. 19, která byla vytištěná z taxametrů. Tento doklad postrádal údaje o výchozím a cílovém místě přepravy a vlastnoruční podpis řidiče. Proti kontrolnímu protokolu, jakož i proti jeho dodatkům podal žalobce námitky, které byly kontrolním orgánem zamítnuty.

[17] Dne 23. 10. 2015 proběhlo ústní jednání za účelem výslechu svědků, kteří se dané přepravy účastnili jako cestující ([redacted], [redacted], [redacted]). Žalobce se výslechu zúčastnil, ale otázky svědkům nepoložil.

[18] Příkazem ze dne 29. 10. 2015, č.j. MHMP 1362686/2015, byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000 Kč za správní delikty podle ustanovení § 35 odst. 2 písm. r), s) a t) zákona o silniční dopravě. Žalobce podal dne 24. 11. 2015 proti příkazu odpor.

[19] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 3. 2. 2016, č.j. MHMP 183568/2016, sp.zn. S-MHMP 597137/2015 ODA-TAX, bylo rozhodnuto o tom, že žalobce porušil:

- ustanovení § 21 odst. 3 písm. g) zákona o silniční dopravě, v návaznosti na ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby tov. zn. MB E240, SPZ: AHS 2805, sice zajistil, aby při poskytování přepravy dne 8. 4. 2015, v čase 10:11 hod. až 10:23 hod na trase nám. [redacted] x ul. [redacted], Praha 1, včetně činností s tím souvisejících, řidič taxislužby [redacted] řádně obsluhoval taxametr typ MPT-4 vč. 1097/07 s instalovaným paměťovým modulem vč. 20145/15, ale nezajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy, neboť za uvedenou přepravu výše uvedený taxametr vykázal u položky „*ujeté km*“ místo správných cca 3,7 km hodnotu 10,9 km, u položky „*jízdné*“ místo správných cca 145 Kč hodnotu 375 Kč a u položky „*čekání*“ místo správných 0 minut hodnotu 5 minut. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu dle ustanovení § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě.

- ustanovení § 21 odst. 3 písm. i) předmětného zákona, v návaznosti na ustanovení § 12 odst. 1 písm. h), odst. 2 prováděcí vyhlášky, tím, že jako uvedený dopravce sice zajistil, aby řidič při poskytování předmětné přepravy (viz výše) cestujícím na požádání vydal doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametrů MPT-4 vč. 1097/07 s instalovaným paměťovým modulem vč. 20145/15, avšak tento doklad (*cestujícím předán záznam o přepravě č. 19*) neobsahuje správné výchozí místo přepravy. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu dle ustanovení § 35 odst. 2 písm. t) zákona o silniční dopravě.

- ustanovení § 21 odst. 3 písm. h) předmětného zákona, v návaznosti na ustanovení § 12 odst. 1 písm. h), odst. 2 a 3 prováděcí vyhlášky, tím, že jako uvedený dopravce sice zajistil, aby řidič při poskytování předmětné přepravy ihned po ukončení přepravy pořídil jako výstup z tiskárny uvedeného taxametru záznam o přepravě č. 19 (*kontrolnímu orgánu byla předložena kopie stvrzenky č. 19*), avšak tento doklad neobsahuje výchozí a cílové místo přepravy a vlastnoruční podpis řidiče taxislužby, který přepravu vykonal. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu dle ustanovení § 35 odst. 2 písm. s) zákona o silniční dopravě.

Žalobci byla za uvedené delikty uložena pokuta ve výši 50.000 Kč.

[20] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 1. 3. 2016 odvolání, ve kterém uváděl obdobné argumenty a námitky jako v podané žalobě.

[21] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4. 3. 2019, č.j. 83/2018-190-TAXI/5,

- byla ve výroku I. změněna část výroku A) prvostupňového rozhodnutí týkající se správního deliktu podle ustanovení § 35 odst. 2 písm. t) zákona o silniční dopravě tak, že byl přidán odkaz na ustanovení § 12 odst. 3 vyhlášky č. 478/2000 Sb. a došlo k drobné přeformulaci výroku;

- byla ve výroku II. změněna část výroku A) prvostupňového rozhodnutí týkající se správního deliktu podle ustanovení § 35 odst. 2 písm. s) zákona o silniční dopravě tak, že byl vypuštěn odkaz na ustanovení § 12 odst. 2 prováděcí vyhlášky a došlo k drobné přeformulaci výroku;

- bylo ve výroku III. ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

[22] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný shrnul dosavadní průběh správního řízení (str. 2 až 3 rozhodnutí), zrekapituloval obsah žalobcova odvolání (str. 4) a dále se zabýval jednotlivými odvolacími námitkami (str. 4 až 10 rozhodnutí).

[23] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

[24] Účastníci řízení se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.

[25] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

[26] V nyní projednávaném případě byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši 50.000 Kč za tři přestupky dle zákona o silniční dopravě, konkrétně za:

- přestupek dle ustanovení § 35 odst. 2 písm. r) tohoto zákona, když žalobce porušil ustanovení § 21 odst. 3 písm. g) tohoto zákona, v návaznosti na ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., tím, že nezajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy, neboť za předmětnou přepravu taxametr v jeho vozidle taxislužby vykázal u položky „*ujeté*

km“ místo správných cca 3,7 km hodnotu 10,9 km, u položky „jízdné“ místo správných cca 145 Kč hodnotu 375 Kč a u položky „čekání“ místo správných 0 minut hodnotu 5 minut;

- přestupek dle ustanovení § 35 odst. 2 písm. t) tohoto zákona, když žalobce porušil ustanovení § 21 odst. 3 písm. i) tohoto zákona, v návaznosti na ustanovení § 12 odst. 1 písm. h), odst. 2 a 3 prováděcí vyhlášky, tím, že doklad o zaplacení jízdného předaný cestujícím neobsahoval správné výchozí místo přepravy;

- přestupek dle ustanovení § 35 odst. 2 písm. s) tohoto zákona, když žalobce porušil ustanovení § 21 odst. 3 písm. h) tohoto zákona, v návaznosti na ustanovení § 12 odst. 1 písm. h), odst. 3 prováděcí vyhlášky, tím, že záznam o přepravě č. 19 (kopie stvrzenky č. 19) předložený kontrolnímu orgánu neobsahoval výchozí a cílové místo přepravy a vlastnoruční podpis řidiče.

[27] Podle ustanovení § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě, v rozhodném znění: „Dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, je povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, (...)“

g) řidič taxislužby řádně obsluhoval taxametr a zajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy,

h) řidič taxislužby ihned po ukončení přepravy pořídil jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě a

i) řidič taxislužby cestujícímu vydal doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru, pokud o něj cestující požádal.“

[28] Podle ustanovení § 12 odst. 1 písm. h) vyhlášky č. 478/2000 Sb.: „Záznam o přepravě obsahuje výchozí a cílové místo přepravy.“

[29] Podle odst. 2 téhož ustanovení: „Doklad o zaplacení jízdného obsahuje náležitosti podle odstavce 1.“

[30] Podle odst. 3 téhož ustanovení: „Údaje podle odstavce 1 písm. h), pokud nebyly vytištěny tiskárnou taxametru, doplní řidič na záznam o přepravě a doklad o zaplacení jízdného ručně.“

[31] Podle ustanovení § 14 odst. 1 téže vyhlášky: „V době, kdy je vozidlo taxislužby užito k provozování taxislužby, řidič zajistí, aby taxametr byl zapnutý v pracovní poloze „VOLNÝ“. Při zahájení přepravy řidič přepne taxametr z pracovní polohy „VOLNÝ“ do pracovní polohy „OBSAŽENO“ a při ukončení přepravy přepne taxametr z pracovní polohy „OBSAŽENO“ do pracovní polohy „JÍZDNÉ“ a neprodleně vytiskne záznam o přepravě. Po vytištění záznamu o přepravě a dokladu o zaplacení jízdného, pokud o něj cestující požádal, řidič přepne taxametr z pracovní polohy „JÍZDNÉ“ do pracovní polohy „VOLNÝ“.“

[32] Podle ustanovení § 35 odst. 2 téhož zákona: „Dopravní úřad, orgán kraje v přenesené působnosti nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který: (...)“

r) v rozporu s § 21 odst. 3 písm. g) nezajistí, aby při provozování taxislužby vozidlem taxislužby řidič taxislužby řádně obsluhoval taxametr a zajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy,

s) v rozporu s § 21 odst. 3 písm. h) nezajistí, aby při provozování taxislužby vozidlem taxislužby řidič taxislužby ihned po ukončení přepravy pořídil jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě,

t) v rozporu s § 21 odst. 3 písm. i) nezajistí, aby při provozování taxislužby vozidlem taxislužby řidič taxislužby cestujícím vydal doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru, (...)“

[33] Žalobce předně namítal, že rozhodnutí správních orgánů jsou zmatečná, neodůvodněná a nejsou podpořena obsahem spisového materiálu. K těmto obecným námitkám soud taktéž v duchu obecnosti uvádí, že je neshledal důvodnými, přičemž se k nim blíže vyjádří v rámci vypořádání již konkrétnějších žalobních námitek, které žalobce uplatnil v podané žalobě.

[34] K námitce žalobce, že právní kvalifikace jeho jednání neodpovídá prokázanému skutkovému ději, když pod jedním údajným jednáním nedostatečného doplnění dokladu o výchozí místo přepravy jsou spatřována pochybení dle dvou různých zákonných ustanovení, soud uvádí, že žalobce nebyl za téže jednání sankcionován dvakrát, neboť v případě přestupku dle ustanovení § 35 odst. 2 písm. t) zákona o silniční dopravě se jedná o přestupek ve vztahu k dokladu o zaplacení jízdného (zde žalobce spáchal přestupek tím, že tento doklad předložený cestujícím neobsahoval správné výchozí místo přepravy – viz dále), a v případě přestupku dle ustanovení § 35 odst. 2 písm. s) téhož zákona se jedná o přestupek ve vztahu k záznamu o přepravě (tento přestupek žalobce spáchal tím, že tento doklad předložený kontrolnímu orgánu neobsahoval výchozí a cílové místo přepravy a vlastnoruční podpis žalobce). Z uvedeného stručného přehledu věci je zřejmé, že byť se na první pohled může přístup správních orgánů jevit jako formalistický, tak je tomu právě naopak. Zákon o silniční dopravě ukládá ve svém ustanovení § 21 odst. 3 dopravci, který provozuje taxislužby vozidlem taxislužby, v daném případě tedy žalobci, několik povinností, mezi něž patří i povinnosti „*administrativního*“ charakteru spočívající v pořízení výstupu z tiskárny taxametru [záznam o přepravě – písm. h)] a ve vydání dokladu o zaplacení jízdného cestujícím [písm. i)]. Žalobci jako dlouholetému provozovateli taxislužby, jak sám tvrdil, pak nepochybně musí být tyto povinnosti a úkony dobře známy a musí být také znám rozdíl mezi oběma doklady (záznamem o přepravě a dokladem o zaplacení jízdného). Zákon o silniční dopravě pak porušení těchto jednotlivých dílčích povinností označuje jako samostatné přestupky, tudíž správní orgány byly nejen oprávněny, ale dokonce povinny jednání žalobce ve vztahu k jednotlivým dokladům rozlišit a podřadit je pod příslušné skutkové podstaty [zde ustanovení § 35 odst. 2 písm. s) a t) zákona o silniční dopravě].

[35] V tomto směru soud považuje dále za vhodné pro celou věc uvést, že sled pořízených dokladů z tiskárny taxametru vyplývá z ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb. Dle soudu je nesporné, že při kontrole měl být předložen záznam o přepravě č. 19, který byl vytištěn z tiskárny taxametru jako první, a cestujícím měl být na jejich žádost předán až doklad o zaplacení jízdného (kopie stvrzenky č. 19), který byl vytištěn až poté. Lze se ztotožnit s úvahou správních orgánů, že jen a pouze takové doklady, které obsahují všechny povinné údaje a které jsou v souladu se skutečností, umožňují naplnit svou funkci. V daném případě dle názoru soudu správní orgány hodnotily předmětné doklady „*materiálně*“ podle jejich funkce, nikoli podle svého označení. Přestože je tedy na dokladu uvedeno „*záznam o přepravě č. 19*“, tak nelze tento doklad označit za záznam o přepravě, ale jako doklad o zaplacení jízdného, jelikož byl ze strany žalobce předán cestujícím, kterým tak umožňoval kontrolu správnosti údajů ohledně dané přepravy a její případnou reklamaci. Kontrolnímu orgánu pak žalobce předložil kopii stvrzenky č. 19, kterou tak lze „*materiálně*“ hodnotit jako záznam o přepravě a nikoli jako doklad o zaplacení jízdného.

- [36] Dále žalobce namítal, že záznam o přepravě (pozn. soudu: žalobcem myšlen doklad o zaplacení jízdného, který předal cestujícím) nelze považovat na nevyplněný, neboť pojem Hradčany je každému známý a že označení „[redacted] nám.“ je také v pořádku, neboť se nachází těsně vedle křižovatky nám. [redacted] a ulice [redacted].
- [37] Předně soud uvádí, že ohledně cílového místa Hradčany není mezi účastníky řízení sporu; ten je veden v případě přestupku dle ustanovení § 35 odst. t) zákona o silniční dopravě ohledně vyplnění označení „[redacted] nám.“ jako místa zahájení přepravy do dokladu o zaplacení jízdného, který žalobce předal cestujícím. Jakkoli soud považuje toto označení za „všeříkající“, přičemž je z něj dané místo jasně určitelné, tak soud ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že žalobce uvedením označení „[redacted] nám.“ jako výchozího místa přepravy do dokladu o zaplacení jízdného porušil ustanovení § 21 odst. 3 písm. i) zákona o silniční dopravě a na něj navazující ustanovení prováděcí vyhlášky. Je tomu tak proto, že přesný údaj o místě zahájení přepravy má bezprostřední vliv na přepravní vzdálenost. Soud se ztotožnil s argumentací žalovaného, že v případě zahájení přepravy na Staroměstském náměstí by byla přepravní vzdálenost cca o 10 % delší z důvodu místní úpravy provozu na pozemní komunikaci, což již dle soudu nelze označit za zanedbatelnou odchylku. Zároveň ze všech oznámení o poskytnuté přepravě (potvrzených výsledkem svědků) vyplynulo jiné místo zahájení přepravy (křižovatka nám. [redacted] a ul. [redacted]), přičemž i sám žalobce v námitkách proti kontrolnímu protokolu uvedl, že byl osloven v ul. [redacted]. Je tak s podivem, že toto „správné“ výchozí místo žalobce nezaznamenal na doklad o zaplacení jízdného, který vydal cestujícím.
- [38] Žalobce dále zdůraznil, že se již ve správním řízení vyjadřoval k časové tísní při vyplňování dokladu pro cestující o zákonné požadavky, a to s ohledem na nesprávné stání jeho vozu. K tomuto argumentu soud uvádí, že absenci povinných údajů na záznamu o přepravě (kopii stvrzenky č. 19) či nesprávné uvedení údajů na dokladu o zaplacení jízdného nelze ospravedlnit tím, že žalobce zastavil na zákazu zastavení na [redacted]. Žalobce jako řidič taxislužby je povinen dodržovat všechny platná pravidla silničního provozu a nesmí tak na zákazu zastavení zastavit. V případě, že tak již žalobce učiní, pak se nelze tímto „protiprávním“ jednáním dle soudu zprostit odpovědnosti dopravce za splnění povinností pořídit záznam o přepravě či doklad o zaplacení jízdného, včetně vyplnění těchto dokladů o povinné údaje. Zároveň lze dospět k závěru, že žalobce jako dlouholetý provozovatel taxislužby si musel být nepochybně vědom toho, jak dlouho jednotlivé administrativní úkony spojené s ukončením přepravy trvají, a proto měl tomuto přizpůsobit místo, na kterém cestujícím umožnil vystoupit.
- [39] Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně sice shledal formální vadu v záměně originálu a kopie záznamu o přepravě, avšak nespatořoval v tom naplnění materiálního znaku přestupku. Dle žalobce správní orgán I. stupně pochybil, když ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl porušení ustanovení § 21 odst. 3 písm. i) a h) předmětného zákona, které však, jak sám správní orgán uvedl, nesankcionoval.
- [40] K této námitce soud uvádí, že správní orgán I. stupně skutečně ve svém rozhodnutí skutečně na str. 4 uvedl, že „*ve věci porušení § 21 odst. 3 písm. h) a i) dopravce nesankcionoval.*“ Dle názoru soudu je však nutné číst, v jakém kontextu byla tato věta správním orgánem I. stupně vyřčena. Bylo tomu tak totiž právě jen a pouze ve vztahu k jednání žalobce, jímž došlo k záměně originálu záznamu o přepravě č. 19 (který žalobce vydal cestujícím jako doklad o zaplacení jízdného) a kopie stvrzenky č. 19 (kterou žalobce předložil kontrolnímu orgánu jako záznam o přepravě). Správní orgán I. stupně označil

tuto „záměnu“ za formální porušení zákona o silniční dopravě, nicméně s ohledem na to, že touto záměnou nebyli cestující nijak kráceni na svých právech, tak nebyla shledána materiální stránka tohoto přestupku. Z výroků i odůvodnění obou správních rozhodnutí je však patrné, že žalobce se porušení ustanovení § 21 odst. 3 písm. h) a i) zákona o silniční dopravě skutečně dopustil, a to nikoli předmětnou záměnou, ale tím, že předložený záznam o přepravě (tj. kopie stvrzenky č. 19) neobsahoval veškeré údaje o dané jízdě – nebylo vyplněno výchozí a cílové místo přepravy, absentoval podpis řidiče – a v dokladu o zaplacení jízdného, který vydal cestujícím (tj. záznam o přepravě č. 19), bylo uveden nepravdivý údaj ohledně výchozího místa přepravy. V daném případě soud shledal, že porušení ustanovení § 21 odst. 3 písm. h) a i) zákona o silniční dopravě bylo v řízení dostatečně prokázáno a jedna věta vytržená z kontextu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nemůže tento závěr zvrátit. Dle závěru soudu tak nebylo v řízení porušeno právo žalobce na spravedlivý proces, jak namítal v podané žalobě.

- [41] Rozhodnutí žalovaného pak žalobce označil za rozporné s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, když mu nebylo umožněno se proti němu odvolat, neboť argumenty žalovaného nemají oporu v dokazování. Ani tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou, jelikož žalobou napadeným rozhodnutím bylo dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu byl výrok prvostupňového rozhodnutí změněn pouze částečně, a to doplněním, příp. vypuštěním odkazů na prováděcí vyhlášku a drobnou přeformulací. Nicméně nedošlo např. k tomu, že by žalovaný shledal žalobcem vinným ze spáchání jiného či dalšího (správním orgánem I. stupně nesankcionovaného) přestupku. Žalovaný důvod změny výroku prvostupňového rozhodnutí osvětlil v posledním odstavci napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že ke změně došlo z důvodu upřesnění skutku, jakým se dopravce dopustil správního deliktu (přestupku). V daném případě soud považuje za vhodné konstatovat, že žalovaný dále v řízení o odvolání nijak nedoplňoval dokazování a vycházel z podkladů, které do spisu založil správní orgán I. stupně. K porušení ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního soudu tak dle názoru soudu v nyní projednávaném případě nedošlo.
- [42] Žalobce dále namítal, že napadená rozhodnutí vycházejí z nesprávně zjištěného stavu věci ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu, neboť se žalovaný nesprávně vypořádal se všemi jeho námitkami. K této obecné námitce soud uvádí, že žalobce v žalobě nekonkretizoval námitku, kterou žalovaný nesprávně vypořádal, či že kterou nevypořádal vůbec. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaný považoval procesní argumentaci žalobce za neopodstatněnou. Polemika žalobce je dle přesvědčení soudu spíše polemikou se závěry správních orgánů o posouzení skutkových a navazujících právních otázek.
- [43] Soud dále uvádí, že považuje skutkový stav tak, jak byl popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí, za zjištěný zcela v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, podle kterého, „*nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*“. Soud k tomu z obsahu spisového materiálu i odůvodnění rozhodnutí správních orgánů ověřil, že správní orgány při posouzení věci uvážily na jedné straně skutková tvrzení žalobce o průběhu a okolnostech předmětné jízdy na trase v délce 10,9 km, podpořené jím vyhotoveným záznamem o přepravě, přičemž na straně druhé vzaly v potaz skutečnosti plynoucí z Protokolu o kontrole, tří oznámení o poskytnuté přepravě od cestujících (figurantů), sepsaných bezprostředně po uskutečnění přepravy, a

dále ze svědeckých výpovědí všech tří cestujících, zaznamenané pod hrozbou křivé výpovědi, stejně jako shodu ve výši jízdného 375 Kč, kterou cestující viděli na taxametu, s údajem, jež žalobce uvedl do svého záznamu o přepravě, jakož i skutečnost, že na žalobcově záznamu je uvedena délka přepravy 10,9 km, zatímco v Protokolu o kontrole 3,7 km. Rovněž zohlednily skutečnosti plynoucí ze záznamu o přepravě, které konfrontovaly se skutkovými zjištěními plynoucími z jiných důkazních prostředků a podkladů pro rozhodnutí. Správní orgány přitom podle stanoviska soudu z dále rozvedených důvodů právem dospěly k závěru, že je obrana žalobce, resp. jeho tvrzení o jiných skutkových okolnostech přepravy, těmito skutečnostmi spolehlivě vyvrácena a že bylo prokázáno, že se žalobce dopustil několika přestupků podle zákona o silniční dopravě, za které byl právem sankcionován. Lze proto konstatovat, že napadená rozhodnutí, co se týče na zjištění skutkového stavu věci ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu, dle názoru soudu plně ob stojí.

[44] K žalobní námitce, že ve správním řízení nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že taxametr v jeho vozidle dne 8. 4. 2015 nesprávně fungoval (a to ani znaleckým zkoumáním či prohlídkou vozidla), či že by žalobce do jeho fungování nějak zasahoval, soud uvádí, že v daném případě bylo ze všech okolností přepravy zjištěno, že taxametr fungoval nesprávně. Zdůraznit pak lze zejména tu skutečnost, že k ověření taxametru došlo až po předmětné přepravě, a to dne 11. 5. 2015. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že důvody nesprávné funkce taxametru nebylo pro prokázání předmětných porušení zákona o silniční dopravě nutné zkoumat, jelikož všechny rozhodné skutečnosti ohledně nesprávné funkce taxametru byly zjištěny na základě poznatků z předmětné přepravy. V daném případě bylo totiž zjištěno, že žalobce zvládl přepravu dlouhou 10,9 km poskytnout jen za 12 minut (pozn. soudu: a to ještě včetně času čekání v délce 5 minut), přičemž dle záznamu o přepravě č. 19 při této přepravě dosáhl průměrné rychlosti 88 km/h. Je tak dle názoru soudu nepochybné, že tato rychlost odporuje nejen principům vyhlídkové jízdy, jak tvrdil žalobce, ale je v centru Prahy nejen fakticky nemožná, ale rovněž i protiprávní (v rozporu s dopravními předpisy).

[45] Soud dále dodává, že zdůvodnění, které žalobce uváděl již v rámci námitek proti kontrolnímu protokolu, a to že na žádost cestujících absolvovali projížďku po Praze spojenou s čekáním v délce cca 5 – 8 minut na cestující v době jejich procházky okolo [REDAKCE] rozhledny, je dle soudu v rozporu s obsahem svědeckých výpovědí, stejně jako s dobou trvání jízdy a průměrnou rychlostí jízdy uvedenými na stvrzence z taxametru. Svědci do protokolu uvedli, že nebyla dohodnuta žádná změna trasy či jiná trasa, ani neuvedli, že by předmětná jízda byla něčím specifická. Tvrzení žalobce tak nemohou dle soudu obstát, a to obzvláště za zjištěné situace, kdy rozdíl mezi vzdáleností naměřenou taxametrem (10,9 km) a vzdáleností podle www.mapy.cz (3,7 km) je trojnásobek. Žalobci, který musí znát jako řidič taxislužby místopis, pak musela být nefunkčnost taxametru zřejmá.

[46] K námitce žalobce, že za prokázané nelze považovat tvrzení ohledně ujeté vzdálenosti jakési přeměření trasy dle popisu cestujících internetem, soud uvádí, že správní soudy se v minulosti opakovaně vyslovily k otázce přípustnosti dokazování prostřednictvím mapových podkladů z veřejně dostupných zdrojů ve správním řízení. Z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu se přitom podává, že provedení důkazního prostředku ve formě mapového podkladu z veřejně dostupného zdroje, především z mapových podkladů zveřejněných v prostředí veřejné datové sítě internet, je jedním

z přípustných způsobů získávání skutkových poznatků o okolnostech rozhodných pro posouzení věci správním orgánem. Nejvyšší správní soud v tomto směru v minulosti judikoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č.j. 7 As 129/2013 - 27), že „v přestupkovém řízení lze podle ust. § 51 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 51 odst. 1 správního řádu použít prakticky jakýkoliv důkazní prostředek, který není získán nebo proveden v rozporu s právními předpisy. Důkaz mapami dostupnými z internetu byl tedy získán zákonným způsobem. Je sice obecně známo, že provozovatelé mapových služeb negarantují správnost dat a nelze tak vyloučit výskyt chyb, ale občasné výskyt chyb nečiní tento důkazní prostředek nezpůsobilým pro dokazování, zvláště nejedná-li se o mapu zastaralou nebo pořízenou z omezeného či pochybného zdroje. Žádná taková chyba, která by měla za důsledek nesprávné posouzení skutkového stavu, v daném případě nevysla najevo a ani stěžovatelka na žádnou takovou chybu nepoukázala. Navíc mapové podklady byly použity jen jako jeden z důkazů (vedle svědeckých výpovědí)“. Z uvedených závěrů, od nichž neměl městský soud důvodu se v posuzované věci odchýlit, přitom v obecné rovině jednoznačně plyne, že správní orgány mohou v rámci správního řízení při formulaci závěrů ke skutkové otázce vzdálenosti vyjít mj. i z veřejně dostupných mapových podkladů, tedy i podkladů dostupných prostřednictvím sítě internet. Správní orgány tak nepochybily, pokud při formulaci rozhodných skutkových zjištění vyšly při zjišťování vzdálenosti trasy předmětné přepravy mj. ze závěrů plynoucích z mapových podkladů dostupných na www.mapy.cz, jejichž stav k určitému dni zachytily ve správním spisu.

- [47] K námitkám poukazujícím na to, že se správní orgány opírají výhradně o výpovědi svědků, přičemž proti sobě tak stojí vyjádření řidiče, záznam o přepravě pořízený při jízdě a výpovědi svědků učiněné po 6 měsících, proto soud rekapituluje, že správní orgány vyšly v posuzovaném případě mj. ze tří oznámení o přepravě, v nichž cestující (figuranti) shodně popsali trasu absolvovanou ve vozidle žalobce dne 8. 4. 2015 z ulice [redacted] na [redacted] v Praze, která odpovídá nejkratší vzdálenosti mezi těmito místy dle mapových podkladů z veřejně dostupných zdrojů, tedy trasu v délce 3,7 km (oproti vzdálenosti zachycené na záznamu o přepravě v délce 10,9 km). Správní orgány dále založily své skutkové závěry na obsahu výpovědí svědků – cestujících (figurantů), kteří v rámci výsledků svědka zachycených v protokolech ze dne 23. 10. 2015 shodně vypověděli, že v průběhu jízdy nežádali o změnu trasy nebo jinou trasu, přičemž jedna ze svědkyň v průběhu výsledku celou trasu podrobně popsala způsobem odpovídajícím popisu trasy zaznamenanému v oznámení o poskytnuté přepravě. Správní orgány pak shora popsaným způsobem zohlednily rovněž skutečnosti plynoucí ze záznamu o přepravě, včetně popisu závěrů vyvozených z některých dalších údajů na něm uvedených (doba jízdy, průměrná rychlost). Neopomněly přitom rovněž popsat důvody, pro které byly přesvědčeny, že uvedené skutkové závěry vyplývající z předmětných důkazních prostředků vylučují skutkovou verzi žalobce poukazující na přestávku v jízdě z důvodu procházky cestujících okolo [redacted] rozhodny.

- [48] Soud v tomto směru zdůrazňuje, že ustálená judikatorní praxe k provádění kontroly za pomoci externích zaměstnanců dovozuje, že skutková zjištění získaná prostřednictvím výsledku externích pracovníků správního orgánu prvního stupně mohou být zásadně sama o sobě dostatečným podkladem pro skutkové a navazující právní závěry v tomto typu řízení. Z judikatury je patrné, že již samotné poznatky od cestujících mohou být samy o sobě postačující pro následné konstatování porušení příslušného právního předpisu. I v nyní posuzované věci přitom cestující na svých tvrzeních setrvali i v postavení svědků

poté, co byli poučeni o povinnosti poskytnout svědeckou výpověď a povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet (ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Nebyl proto důvod považovat jejich svědectví za nevěrohodná. Poznatky cestujících, kteří byli přímými svědky jednání, při němž došlo k porušení zákona o silniční dopravě, za současné existence listinných důkazů, jimiž jsou kontrolní protokol a oznámení cestujících o poskytnuté přepravě, jsou tak stěžejními podklady pro závěry správních orgánů porušení povinností dopravce ze strany žalobce.

- [49] Soud dále uvádí, že z ničeho přitom nevyplývá, že by oznámení o provedené přepravě nemohla být jedním z podkladů pro rozhodnutí v předmětné věci, byly-li v nich uvedené okolnosti ze strany správního orgánu I. stupně dále prověřovány prostřednictvím výslechu osob, které tato oznámení vypracovaly, v pozici svědků. Je pochopitelné, že si svědci s odstupem času 6 měsíců pamatují okolnosti přepravy podle svých individuálních dispozic pro ukládání minulého děje. Jen proto, že si každý z nich pamatuje přepravu v jiném rozsahu nebo mu utkvělo v paměti více dílčích okolností, či proto, že nebyli s ohledem na časový odstup schopni poznat doklad o zaplacení jízdného č. 19, však nelze dovozovat nezákonnost či nevěrohodnost jejich svědecké výpovědi. Podstatné je, že se jejich svědecké výpovědi v zásadních skutečnostech shodují s údaji, které uvedli do oznámení (typ auta, čas přepravy, jazyk, v němž s řidičem komunikovali, cena přepravy apod.). V této souvislosti je přitom třeba poukázat na skutečnost, že se žalobce zúčastnil neveřejného ústního jednání, během něhož byl proveden výslech těchto svědků, mohl tak využít svého procesního práva klást svědkům otázky a případně je i konfrontovat se svou argumentací, což však při jednání neučinil.
- [50] K užití „turba“ pak soud dodává, že argumentaci ohledně tohoto nelegálního technického prostředku, kterými jsou nepoctiví dopravci schopni generovat zvýšení počtu elektrických impulsů na vstupu do taxamtru, čímž dochází k neoprávněnému navýšení např. placených kilometrů, správní orgány zahrnuly do odůvodnění svých rozhodnutí na podporu toho, že žalobce jednal nepoctivě a že si musel být vědom toho, jak jeho taxamtr funguje. Na těchto podpůrných úvahách, jež vyvěrají ze správní praxe kontrolního orgánů, soud neshledal nic nezákonného.
- [51] Závěrem žalobce namítal, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty, přičemž označil uloženou sankci za nepřiměřeně přísnou. Zdůraznil, že mu dosud nebyla uložena žádná sankce za pochybení v taxislužbě, ani nebylo konstatováno správními orgány pochybení na jeho straně, a to taxislužbu provozuje nejméně od roku 1992. Dále uvedl, že je ve starobním důchodu, je mu 71 let a taxislužbu vykonává jako přivýdělek, aby se byl schopen nějak uživit. Správní orgány pak při rozhodování o výši sankce dle žalobce nezohlednily délku správního řízení a zejména neodůvodněnou délku odvolacího řízení.
- [52] V této souvislosti soud podotýká, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č.j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených

zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamena, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č.j. 8 Afs 85/2007 - 54). Soud tedy při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezi správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č.j. 4 As 47/2004-87).

[53] Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č.j. 8 As 17/2006-78). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp.zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp.zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce.

[54] Soud dále podotýká, že správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č.j. 1 As 254/2016- 39, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem*“.

[55] Obsah pojmu „likvidační pokuta“ definoval v usnesení ze dne 20. dubna 2010, č. j. 1As 9/2008- 133 (pod bodem 27. na listu č. 140 usnesení) rozšířený senát Nejvyššího správního

soudu tak, že „*Likvidační pokutou je sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.*“

[56] Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobce ve správním řízení netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by pro něj mohla být uložena pokuta likvidační. A to ani v reakci na seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí č.j. MHMP 2067983/2015, v němž byl správním orgánem I. stupně žádán o součinnost spočívající v předložení vyjmenovaných dokladů, popř. umožnění pravosti údajů týkající se majetkových a finančních poměrů žalobce. Byl-li by žalobce přesvědčen, že správní orgán I. stupně uložil pokutu v likvidační výši, bylo na něm, aby při podání odvolání konkrétně uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že je pro něj výše uložené pokuty likvidační a svá tvrzení doložil. Žalobce však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti o svých majetkových či finančních poměrech v průběhu správního řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí ani v průběhu odvolacího řízení (vyjma toho, že je ve starobním důchodu a taxislužbu vykonával jako přivýdělek, což lze dle soudu hodnotit jako naprosto obecná tvrzení, s nimiž není odůvodnění výše uložené pokuty v rozporu) neuváděl. Za tohoto stavu nelze dle přesvědčení soudu správními orgány vytýkat, že k osobním a majetkovým poměrům žalobce, resp. že si k jejich posouzení samy podklady iniciativně nevyžádaly. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 9/2008-133, které obsáhle pojednává o přihlížení k osobním a majetkovým poměrům pachatele přestupku či jiného správního deliktu, předpokládá se určitá součinnost pachatele k případnému zjištění jeho osobních a majetkových poměrů [cit. „*bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost (...)*“].

[57] Z uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu plyne, že správní orgány jsou povinny se zabývat osobními a majetkovými poměry pachatele pouze v případě, pokud je vzhledem k jeho osobě a výši pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Nejedná se však o automatické kritérium ve všech případech.

[58] Lze konstatovat, že správní orgány obou stupňů náležitě posoudily přiměřenost výše pokuty, když podrobné zdůvodnění závažnosti správního deliktu obsahuje již prvostupňové rozhodnutí, a to ve vztahu ke společenské nebezpečnosti protiprávního jednání žalobce, která spočívá se skutečností, že nedodržel zákonem chráněný zájem společnosti na řádném výkonu podnikatelské činnosti (přepravní služby) a na ochraně práv spotřebitele, ve vztahu k vysoké závažnosti a významu protiprávního jednání, spočívající ve skutečnosti, že žalobce nezajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy do paměťové jednotky taxametru (pozn. soudu: tento přestupek považoval správní orgán I. stupně s ohledem na aplikaci tzv. absorpční zásady za nejzávažnější). Správní orgán I. stupně označil za nepřipustné, aby na záznamu o přepravě a dokladu o zaplacení jízdného bylo delší vzdálenost, než byla ve skutečnosti ujeta (rozdíl cca 7,2 km). Dále správní orgán I. stupně přihlížel k tomu, že neuvedením přesného výchozího místa přepravy je

znemožněna kontrola, zde dopravce řádně účtoval jízdné. Zároveň konstatoval, že se uložená pokuta pohybuje v desetině horní hranice zákonné sazby, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č.j. 3 As 25/2011-68 a na možnost požádat o splátkový kalendář. Žalovaný k těmto úvahám v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnil, že je mu z úřední praxe známo, že uložená pokuta nevybočuje svou výší z pokut ukládaných za porušení předmětných povinností dopravce při provozování taxislužby v Praze. Rovněž uvedl, že nelze předpokládat, že výše pokuty nedosahující dvojnásobek průměrné hrubé mzdy v ČR ve 2. čtvrtletí roku 2015 by byla pro žalobce likvidační. Konstatoval, že uložená sankce plní sledovaný represivní a preventivní účel. Soud tak nemohl přisvědčit žalobci v jeho námitce, že správní orgány odůvodnily výši pokuty nedostatečně. Soud na tomto místě poukazuje na podrobné odůvodnění výše uložené sankce správním orgánem I. stupně a žalovaným a dodává, že jejich posouzení a závěrům plně přisvědčuje, pročez na ně pro stručnost odkazuje.

[59] Soud tedy v tomto směru uzavírá, že korektiv zákazu sankcí v likvidační výši nelze vykládat tak, že slouží k ochraně subjektů ve finančních potížích před trestem za porušení jejich právních povinností. Žalobci byla pokuta stanovena při dolní hranici zákonného rozpětí (ve výši odpovídající 10 % z možných 500.000 Kč dle ustanovení § 35 odst. 2 zákona o silniční dopravě). Již z tohoto pohledu nelze uvažovat o tom, že by snad uložená pokuta byla nepřiměřená či likvidační, naopak dle soudu předmětná výše pokuty sledovala naplnění jejího sankčního i preventivního účelu. Je třeba vyjít rovněž z toho, že sankce musí být zároveň pro pachatele odstrašující, aby jej odradila od případného budoucího páchání závadné činnosti, tedy musí určitým způsobem její dopady pocítit. Pokutu ve výši 50.000 Kč uloženou podnikající fyzické osobě lze považovat za přiměřenou; její výše odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ustanovení § 35 odst. 2 zákona o silniční dopravě. Soud připomíná, že existují ekonomické nástroje, např. využití možnosti splátkového kalendáře, které je nepochybně způsobilé zmírnit zásah do majetkové sféry žalobce uložením sankce za předmětný správní delikt.

[60] K dílčímu argumentu, že žalobci doposud nebyla uložena žádná sankce za pochybení v taxislužbě, ani nebylo konstatováno správními orgány pochybení na jeho straně, soud uvádí, že žalovaný ve svém vyjádření upozornil na to, že byl v roce 2000 potrestán pokutou ve výši 20.000 Kč za porušení zákona o silniční; soudu jsou dále známy případy, kdy byl žalobce v souvislosti s výkonem taxislužby sankcionován za porušení cenových předpisů (srov. věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 10Af 82/2016 a sp.zn. 6Af 41/2018). Ve věci vedené pod sp.zn. 6A 65/2019 pak bylo předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2019, č.j. 28/2019-190-TAXI/3, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend ze dne 18. 1. 2019, č.j. MHMP 133367/2019, jímž bylo žalobci odňato oprávnění řidiče taxislužby z důvodu ztráty spolehlivosti podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. a) bod 2. zákona o silniční dopravě. Tyto zjištěné skutečnosti tak dle soudu vyvrací argument žalobce, že provozoval taxislužbu bez pochybení.

[61] K námitce, že správní orgány při ukládání pokuty nezohlednily délku správního (zejména odvolacího) řízení soud uvádí, že Nejvyšší správní soud v tomto směru v minulosti potvrdil, že ani nepřiměřená délka řízení sama o sobě nezakládá povinnost správního orgánu zmírnit z tohoto důvodu ukládanou sankci. Zdejší soud poukazuje např. na závěry vyslovené v rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2019, č.j. 9 As 56/2019-28, dle nichž „*Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje a dále doplňuje, že přestupkové řízení*

je skutečně z pohledu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) řízením o trestním obvinění, nicméně z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu nebo dokonce zastavením řízení. „Ačkoliv tato možnost v některých státech existuje (Švýcarsko, Nizozemsko, Belgie, Lucembursko, Německo nebo Norsko), Soud z článku 6 Úmluvy nikdy nevyvodil právo jednotlivce na zmírnění trestu nebo zastavení řízení. Z judikatury ESLP, ani jeho předchůdce Komise, tudíž pro státy nikterak nevyplývá povinnost tuto alternativu zvolit. Stát může zvolit tento způsob kompenzace dobrovolně, zásadně se tím však nezbaví případné odpovědnosti za porušení článku 6 Úmluvy.“ (srov. [redacted], I., [redacted], L. Excesivní délka trestního řízení jako důvod pro jeho zastavení: prezidentská fikce a soudní realita. Státní zastupitelství, roč. 2013, č. 2, str. 10 – 17, a tam citovanou judikaturu). S ohledem na to, že tato forma „kompenzace“ neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení.“ Soud se s těmito závěry plně ztotožňuje a neshledává důvodu se od nich v nyní posuzované věci jakkoli odchýlovat. Jakkoli překročení pořádkových lhůt pro vydání rozhodnutí podle správního řádu představuje vadu správního řízení, a tento postup rozhodně nelze označit za správný, tak nicméně bez dalšího nepůsobí nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a nemusí být ani automaticky zohledněno při stanovení výše pokuty. Žalobce navíc žádnými zákonnými prostředky podle správního řádu, resp. s.ř.s., proti nečinnosti žalovaného nebrojil.

[62] K návrhu na moderaci sankce soud uvádí, že podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Předně soud poukazuje na to, že žalobce vůbec neodůvodnil, proč považuje uloženou pokutu za zjevně nepřiměřenou či likvidační, označil ji pouze na nepřiměřeně přísnou. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č.j. 7 As 22/2012-23 (č. 2672/2012 Sb. NSS), smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Proto v případě relativně nízkých sankcí bude moderace ze strany správního soudu málo častá. Stejně tak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č.j. 1 Afs 1/2012-36 (č. 2671/2012 Sb. NSS) plyne, že soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti. Jak již bylo uvedeno výše, žalobci byla uložena pokuta v relativně nízké výši, která nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel. Podle názoru soudu v dané věci obsah správního spisu ani podaná žaloba nezakládají důvod pro snížení uložené pokuty. Podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto v nyní řešené věci nebyly splněny, neboť se nejedná o sankci zjevně nepřiměřenou výše.

[63] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

[64] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. dubna 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu